

ního řádu (§ 23 a násl.) má býti pro stanovení odhadní ceny zjednáno co možná široký a důkladný podklad. Aby pak dospělo se odhadem k pravé ceně odhadované nemovitosti, stanoví odhadní řád (§ 16) několik method při oceňování a připouští odchylku od nich jen z důležitých důvodů (§ 16 poslední odstavec); důvody ty musí znalec uvést a jest také na soudu, by odchylku od stanovených method ve svém usnesení odůvodnil (§ 30). Znalec má vůbec posudky odůvodnit (§ 362 c. ř. s.) a rovněž odůvodněno má býti i usnesení soudu (§ 428 c. ř. s.). Těchto předpisů nižšími soudy nebylo dbáno. Tak uvádí se v odhadním protokole, že budova čis. 347 jest továrnou; není však uvedeno jakou továrnou, nejsou uvedeny okolnosti, důležité pro provoz podniku, a není uvedeno, zdali podnik jest v chodu či mimo provoz. Zejména tato okolnost byla důležitá, neboť podle Šu 16 odh. ř. jiná jest oceňovací metoda u průmyslového podniku mimo provoz a jiná pro podnik v provozu, při budovách pak bez průmyslov. podniku platí opět jiná metoda ocenění. V odhadním protokole jest zmínka o služebnostech, na továrně váznoucích (čerpání vody a chůze). Není však uveden ani oprávněný, ani rozsah služebnosti, ani na jakém důvodu služebnost se zakládá. Výpis z pozemkové knihy objasnění nepodává. Co se týče pozemků, nejsou v odhadním protokole popsány, není uveden způsob jejich vzdělávání, ani poloha jejich ani spojení s cestou a pod. Ani znalecký posudek není úplným a dostatečným. Posudek není odůvodněn a není z něho viděti, které metody oceňovací bylo použito a zda bylo se od pravidelné metody odchýleno, z kterých důvodů se tak stalo. Znalec nepřihlížel k břemenům na realitě váznoucím (§ 21 odh. ř.) a co se týče příslušenství, nebylo, jak již shora uvedeno, oceněno vše. Ježto pak usnesení soudní převzalo jen ocenění znalcovo a není odůvodněno, neodpovídá rovněž platným předpisům (§ 30 odh. ř.). Z toho, co uvedeno, plyne, že nezbylo, než usnesení nižších soudů zrušiti a se usnésti, jak se stalo. Na prvním soudu bude, aby, doplně provedený již odhad nebo předsevezma nový odhad, při čemž řídit se mu bude předpisy odhadního řádu, znovu určil odhadní cenu, rozhodl o tom, kdo jest povinen hraditi výlohy odhadu a toto své usnesení náležitě odůvodnil.

Čis. 4177.

Pokud jest třeba v nesporném řízení ověření plné moci.

Valná hromada společnosti s r. o. usnází se jen zásadně, zda má býti prokura udělena, ustanovení prokuristy jest však zůstavěno všem jednatelům, pokud nemá společenská smlouva předpisu odchylného.

(Rozh. ze dne 24. září 1924, R I 757/24.)

Usnesením ze dne 15. ledna 1924 uložil rejstříkový soud (obchodní soud v Praze) firmě E., společnost s r. o., by plná moc ze dne 27. února 1923 a 19. února 1923, připojená k notářskému spisu čis. 178 o převodu 40.000 Kč s Augustiny S-ové na Věnceslavu Č., jakož i plná moc ze dne 27. února 1923, pokud jde o převod 60.000 Kč s Augustiny S-ové na Dra Václava Č-a byly ověřeny, a usnesením ze dne 27.

1. května 1924 uložil firmě E., by vykážala usnesení valné hromady o udělení prokury Bohuslavu K-ovi. Rekursní soud nevyhověl rekursům firmy E. do těchto usnesení.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu téže firmy změnil napadené usnesení v tom směru, že vyloučil příkaz rejstříkového soudu 1. by byla plná moc Věnceslavy Č-ové ze dne 19. února 1923 předložena ve formě ověřené, 2. aby stěžovatelka vykážala usnesení valné hromady o udělení prokury Bohuslavu K-ovi.

Důvody:

Rejstříkový soud vrátil předložený seznam společníku stěžovatelce usnesením ze dne 15. ledna 1924 k doplnění v tom směru, aby byly plné moci Augustina D-a ze dne 27. února 1923 (přil. k notářskému spisu č. j. 178 a 179) a Dra Václava Č-a ze dne 19. února 1923 (přil. k notářskému spisu č. j. 178) předloženy znovu ve formě ověřené, a setrval při svém rozhodnutí také u vyřízení rozkladu stěžovatelky usnesením ze dne 13. června 1924. Rekursní soud ve svém usnesení ze dne 18. června 1924 přidal se k názoru soudu rejstříkového, že v obou případech zmocnění třeba ověřené plné moci. Nejvyšší soud sdílí však tento právní názor jen co do plných mocí vydaných Augustinou S-ovou Augustinu D-ovi a to se zřetelem k ustanovení Šu 8 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., dle něhož musí býti soukromé listiny, vydané v jiné zemi tuzemská, než kde má sídlo soud, jenž k vyřízení právní záležitosti jest příslušný, soudně neb notářsky ověřeny, aby tvořily plný důkaz. Plná moc Augustina D-a byla vydána v Brně, tedy na Moravě, rejstříkový soud jest v Praze, tudíž v Čechách a jest proto v tomto směru příkaz Šem 8 cit. zák. odůvodněn. Naproti tomu není zákonného podkladu pro příkaz, by i plná moc, vydaná Věnceslavou Č-ovou v Praze dne 19. února 1923 Dru Václavu Č-ovi byla soudně neb notářsky ověřena. Takového ověření nevyhledává se zejména ani při zřízení notářského spisu (§ 69 not. řádu), vyjímaje ovšem případ, kdy notářský akt má býti vykonatelným (§ 3 not. řádu), o což však zde nejde. Stěžovatelka napadá dále usnesení rekursního soudu ze dne 18. června 1924. jímž bylo potvrzeno usnesení rejstříkového soudu ze dne 27. května 1924, kterým jí bylo uloženo, aby ve smyslu Šu 12 čís. 4 společenské smlouvy vykážala usnesení valné hromady o udělení prokury Bohuslavu K-ovi. Také tento příkaz jest ve zřejmém rozporu se zákonem. Dle Šu 35 čís. 4 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 53 ř. zák. přísluší valné hromadě, by se usnesla o tom, zda smí býti udělena prokura nebo obchodní plná moc k vedení celého provozu. § 28 (2) zákona stanoví, že, nemá-li společenská smlouva jinakého ustanovení, mohou zřídit prokuristu jen všichni jednatelé, odvolati prokuru třeba jen jediný z nich. Již z těchto zákonných předpisů plyne jasně, že valná hromada se usnáší jen z á s a d n ě, zda má býti prokura zřízena, a že ustanovení prokuristy zůstaveno jest jednatelům, pokud společenská smlouva nemá předpisu odchylného. V tomto případě nemá společenská smlouva zvláštního ustanovení, naopak kryje se doslov Šu 12 čís. 4 v podstatě s doslovem zákona (§ 35 čís. 4 zákona o společnostech s ručením obmezeným). Z Šu 2 společen-

ské smlouvy, pojednávajícího o znamenání firmy, kde se činí zmínka také o prokuristovi, nelze dovozovati, že jím byla stanovena p ř í p u s t n o s t prokury, nýbrž ustanovení toto upravuje jen znamenání firmy pro případ, že dojde ku jmenování prokuristy na základě zásadního usnesení valné hromady dle §u 12 čís. 4 společenské smlouvy. Poněvadž v uvedených dvou směrech zřejmě byl porušen zákon, jest dovolací rekurs co do této části napadeného usnesení v §u 16 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. opodstatněn.

Čís. 4178.

Nárok smluvního úředníka ministerstva na služební požitky lze vymáhati pořadem práva, třebas by se domáhal nouzových výpomocí, poskytnutých státním zaměstnancům zákonem ze dne 25. listopadu 1920, čís. 625 sb. z. a n.

Zákon ze dne 25. listopadu 1920, čís. 625 sb. z. a n. o nouzových výpomocích státních zaměstnanců nevztahuje se na smluvní státní zaměstnance.

Bývalý revident ministerstva pro zásobování lidu nemůže se domáhati náhrady toho, co mu ušlo, ježto nebyl vysílán na komise, pak-li mu komise nebyly smlouvou zaručeny.

(Rozh. ze dne 24. září 1924, Rv I 952/24.)

Žalobce byl smluvním zaměstnancem ve službách ministerstva pro zásobování lidu, výpověď měl ujednánou čtvrtletní. Později byl přidělen službou Státnímu obilnímu ústavu a dne 15. května 1921 dostal výpověď ku dni 30. června 1921. Žalobce domáhal se na státu jednak platu za měsíce červenec až září, kterýžto nárok stát uznal. Kromě toho domáhal se žalobce na státu zaplacení 4.000 Kč, ježto nebyl od 1. června 1921 do 30. září 1921 vysílán na služební cesty, na nichž si mohl ušetřiti měsíčně 1.000 Kč, a konečně zaplacení 2.880 Kč, ježto mu nebyla za čas od 1. listopadu 1920 do 30. září 1921 vyplacena nouzová výpomoc, přiznaná všem státním zaměstnancům zákonem ze dne 25. listopadu 1920, čís. 625 sb. z. a n. Žalovaný erár vznesl proti nároku na zaplacení 2.880 Kč námitku nepřipustnosti pořadu práva, již procesní soud první stolice usnesením, pojatým do rozsudku zamítl z těchto důvodů: Poměr žalobce jako smluvního zaměstnance ke státu opírá se o služební smlouvu, tedy důvod soukromoprávní, a tato povaha zachovává se pro všechny služební nároky žalobcovy, tedy i ohledně žalobcem požadované nouzové výpomoci, a proto musela býti námitka nepřipustnosti pořadu práva, vznesená ohledně tohoto nároku, zamítnuta. Ve věci samé pak co do nároků na zaplacení 4.000 Kč a 2.880 Kč procesní soud první stolice žalobu zamítl, o d v o l a c í soud nevyhověl odvolání a uvedl mimo jiné v d ů v o d e c h: Pokud jde o přiznání náhrady 4.000 Kč, jež by byl žalobce ušetřil z diet od doby, kdy byl neprávem propuštěn, tedy za dobu od 1. června do 30. září 1921, odvozuje tento náhradní nárok z té skutečnosti, že jako revident státní revisní kanceláře měl denní diety ve výši 80 Kč mimo